

Hij liep met hen mee

Twee mannen liepen eens diep bedroefd over de weg naar het dorp Emmaüs. Hun Meester was gekruisigd. Hun hoop was vervlogen en ze begrepen maar niet hoe het allemaal zo slecht had kunnen aflopen.

Totdat ze ingehaald werden door een vreemdeling. En die wilde er alles over horen en scheen precies te begrijpen hoe die twee zich voelden. Wat een zegen dat die twee verwarde zielen hun hart even konden luchten bij die onbekende man. Het luchtte hen zo enorm op en Zijn antwoorden en tedere opmerkingen vervulden hen weer met hoop en warmte. Wie was die man toch?

Toen ze in Emmaüs aankwamen was het tijd voor de lunch en de vreemdeling brak het brood. Hij brak het brood? Wie had dat toch eerder gedaan? Opeens wisten de twee mannen wie het was die met hen mee was gereisd en het woord had uitgelegd. Het was de Here zelf geweest. Hij was met hen mee gelopen.

En zo loopt Jezus ook met ons mee. Telkens weer. Hij loopt mee op de dagen dat wij verward zijn, of angstig en onzeker. Eigenlijk altijd. Zo maar opeens kan Hij aan ons verschijnen en vaak herkennen wij Hem niet eens.

Maar als Hij er is dan verlicht Hij onze zwaarmoedige harten en neemt Hij ook onze lasten weg, net zoals Hij deed bij de Emmaüsgangers.

En nu, aan het begin van het nieuwe jaar, is het goed om daar even bij stil te staan.

Misschien lijkt de weg een eenzaam, verlaten pad waarop het licht nauwelijks zichtbaar is, of misschien gaat het pad direct steil naar beneden in plaats van naar de toppen van een nieuwe overwinning, maar uiteindelijk maakt het niets uit, want God zal ons niet in de steek laten. Hij baant zich een weg door het kreupelhout, Hij kapt zich een pad door het onkruid en de doornstruiken en roept naar ons uit: "Volg Mij, Mijn kind. Wij lopen samen, jij en Ik." Wat of wie kan ons deren als de Meester naast ons loopt?

Ben je bang voor de plaatsen waar je doorheen zult moeten trekken? Jezus is er al geweest. Hij kent iedere uithoek en is zich bewust van elk gevaar. Hij heeft de weg reeds belopen; de duistere vallei van ontmoediging en teleurstelling is Hem bekend. Hij heeft de spelonken van de angst reeds onderzocht. Het steile en haast onbegaanbare pad van de verleiding heeft hij lang geleden al belopen en de scherpe doornstruiken van pijn en verdriet zijn Hem maar al te goed bekend.

En waarom loopt Hij met ons mee? Omdat Hij ook de bergtoppen van het hemelse geluk heeft doorkruist en de smaak van de overwinning kent en het Zijn enige verlangen is om ons veilig thuis te brengen naar het eeuwige huis van de Vader.

